

Arrest

nr. 149 399 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 februari 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 7 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Ten eerste wordt er uiteengezet dat de verzoekende partij geen bewijzen aanbrengt die aantonen dat ze geen belangen meer heeft in haar land van herkomst. Daarenboven wordt erop gewezen dat de verzoekende partij 25 jaar in haar land van herkomst verbleven heeft en dat haar verblijf en relaties in België niet vergeleken kunnen worden met de relaties in haar land van herkomst. Ook wordt gesteld dat de sociale, economische en familiale belangen die ze in België heeft opgebouwd geen buitengewone omstandigheden zijn daar de verplichting om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich brengt. Met betrekking tot het gebrek aan financiële middelen wordt uiteengezet dat de verzoekende partij beroep kan doen op steun van de internationale organisatie voor migratie (IOM). Wat artikel 3 van het EVRM betreft, wordt tot slot gesteld dat de verzoekende partij haar bewering niet steunt op enig begin van bewijs en dat ze algemene beweringen niet toepast op haar eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig.

Aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar stelling dat de motivering in rechte in de bestreden beslissing ontbreekt.

De Raad dient verder te benadrukken dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer verwerende partij vaststelt dat de door een vreemdeling, in het kader van een aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden, zij moet toelichten welke gegevens eventueel wel als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Nu werd vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk zeer volledig en draagkrachtig is kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verwerende partij kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig optrad en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel miskende door een schaarse en niet-afdoende motivering te voorzien in de bestreden beslissingen. Voormelde wetsbepaling en beginselen van

behoorlijk bestuur houden voorts ook geen verplichting in voor verwerende partij om toe te lichten welke vaststellingen in casu wel aanleiding zouden kunnen geven tot het besluit dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die de verzoekende partij toelaat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verwerende partij dient slechts de door verzoekende partij aangebrachte gegevens te appreciëren en de verzoekende partij toont niet aan dat dit niet op een zorgvuldige en redelijke manier is gebeurd.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 22 april 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt te volharden in haar verzoekschrift en bijkomend te willen opmerken dat de motivering van de beschikking meer uitgebreid is dan deze van de bestreden beslissing, wat er haars inziens op wijst dat de verwerende partij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd en zich in de bestreden beslissing heeft beperkt tot een loutere stijlformule, met name dat de familiale banden niet zouden zijn aangetoond. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

Voor zover de verzoekende partij op 22 april 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt te volharden in de middelen van haar verzoekschrift en er bijkomend op te willen wijzen dat de motivering van de beschikking meer uitgebreid is dan deze van de bestreden beslissing, wat er haars inziens op wijst dat de verwerende partij geen gedegen onderzoek heeft gevoerd en zich in de bestreden beslissing heeft beperkt tot een loutere stijlformule, met name dat de familiale banden niet zouden zijn aangetoond, gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de beschikking van 7 april 2015. In de beschikking van 7 april 2015 wordt uiteengezet waarom de Raad van mening is dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is, dat de motivering niet schaars of niet-afdoende is en dat de verwerende partij de aangebrachte gegevens dient te appreciëren en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat dit niet op een zorgvuldige en redelijke manier gebeurd is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt bevat noch de bestreden beslissing noch het verzoekschrift of de beschikking een betoog omtrent het gegeven dat de familiale banden niet bewezen zouden zijn. Dit betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting mist bijgevolg feitelijke grondslag. Door louter een aantal elementen van haar verzoekschrift te beklemtonen, maar geen concrete opmerkingen te maken omtrent de beschikking van 7 april 2015, maakt de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht is tot stand gekomen.

Het middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS